

Un govern de “bastards” i “assassins”

Sis anys amb el Parlament suspès, dues temptatives de represa, conferències contínues i reunions entre els primers ministres d'Irlanda i del Regne Unit, amb promesa de suport financer inclosa, continuen amenaçant Irlanda del Nord amb una data límit, la del proper dia 26 de març, moment a partir del qual el Democràtic Unionist Party (DUP) i el Sinn Féin, principal partit republicà, hauran de participar plegats en el nou Govern de la regió. El passat dimecres 7 de març els dos partits van aplegar més de 640.000 vots d'un total d'un milió i, a pesar de tot, la pregunta continua sent la mateixa: podrà el “bastard” del reverend Ian Paisley, líder del DUP i en gran mesura de la comunitat protestant, conservadora, de sentiment ultranacionalista britànic, presidir un Govern amb un viceprimer ministre, Martin McGuinness, el qual tothom reconeix com a excomandant de l'anomenat “exèrcit irlandès d'alliberament”, els “assassins” de l'IRA, dels quals mossèn Paisley va repetir fins a quasi l'extenuació que havien “de cremar en les flames de l'infern”?

Aquest és, en efecte, el miracle que els equips de televisió i corresponents canadencs, nord-americans, espanyols, francesos, catalans i italians enviats o establerts a les Illes Britàniques volen retransmetre. El miracle, però, ja és ben bé al davant i en forma de manifestació ciutadana; una protesta que ha trencat rècords de multituds en la darrera dècada a l'ensangonada Irlanda del Nord i que ha estat provocada per la probable introducció del rebut de l'aigua. “Ha estat una de les raons de major pes, sense dubte, que expliquen l'alt percentatge de votants que han vingut a les urnes”, segons l'opinió de David McKittrick, redactor de política en el diari Belfast Telegraph. De fet, per a McKittrick, quan la NIO (l'oficina d'Irlanda del Nord, una mena de govern civil que a hores d'ara té la tutela des de Londres) va anunciar el nou impost, en realitat tan sols es tractava d'un dels molts estratagemes que han convertit els comicis del dia 7 en “un complot a mesura

Són extremistes, tenen escassa experiència de gestió i s'odien a mort: els dos partits que l'electorat d'Irlanda del Nord ha triat per encapçalar el Parlament de Stormont han estat, una vegada més, els unionistes del DUP i els republicans del Sinn Féin. Independentment del resultat concret, que no coneixem en el moment de tancar edició, totes dues forces hauran de trobar la manera de governar junts.

per dur els nord-irlandesos a la via de la reconciliació, del govern compartit amb aquells als quals anys enrere es matava amb explosius o a trets”.

Si això fos cert, almenys podran felicitar-se d'haver assolit la meitat dels objectius marcats. El periòdic britànic progressista The Guardian feia servir el titular “De la guerra civil, al consens avorrit” en un dels seus editorials sobre l'actualitat d'Irlanda del Nord per a l'edició del dia 7. Afortunadament, doncs, el problema que es temia en aquestes eleccions haurà estat tan sols el seu mecanisme, com vaticinava el director de la Comissió electoral d'Irlanda del Nord, Seamus Magee. El sistema d'un vot únic i transferible ha demostrat ser un concepte una mica esquiú: l'elector

puntua les candidatures d'acord amb la seua preferència de major a menor, de manera que si el nom elegit en primer lloc no obté suport suficient, la papereita no es perd, sinó que passa al compte de l'opció alternativa, siga aquesta la segona o la tercera. El propòsit era el d'imposar a l'elector la necessitat de barallar diferents escenaris. El 2001, però, hi hagué 10.000 vots nuls. El canvi mai no és fàcil.

Inevitable? George Mitchell, exsenador als Estats Units per Maine i aclamat com un dels responsables del pacte de Divendres Sant del 1998 –el principi del qual és d'obtenir un govern compartit per Irlanda del Nord–, va ser entrevistat als estudis de la televisió pública irlandesa RTE el dia anterior a les votacions. “Compartir el Govern seria inevitable”, va afirmar Mitchell, i va imprimir la premsa local, del Belfast a l'Irish News. L'exsenador va afegir també que un acord entre unionistes i republicans asseguraria “que les inversions nord-americanes es mantinguen i incrementen així la capacitat d'expansió de l'economia d'Irlanda del Nord”. El primer ministre irlandès, Bertie Ahern, va declarar igualment durant la companya electoral que si hi ha govern compartit, “Irlanda del Nord serà considerada per al programa dels fons de desenvolupament nacional”, que es traduiria en 1.000 milions d'euros d'injecció de capital. Gordon Brown, canceller d'Economia del Regne Unit a l'espera de prendre el seient de Tony Blair, ha assenyalat per la seua banda que 7.500 milions d'euros de pressupost “especial” seran dedicats a consolidar l'estat del benestar i les finances dels serveis públics. Sempre que, per descomptat, hi haja un Govern regional al qual es pugui donar suport.

Com més altes són les xifres, més fan dubtar de la “inevitabilitat” que de les eleccions del dia 7 isca un govern mixt. Ni el DUP ni el Sinn Féin no tenen experiència a gestionar altres interessos que els del seu entorn social més pròxim i en àrees definitivament petites; Irlanda del Nord té 26 ajuntaments de

El reverend Ian Paisley, líder del DUP, fa el senyal de la victòria en sortir del col·legi electoral, a l'est de Belfast, on va votar el passat dimecres 7 de març.

districte a pesar que la seua població és menor que la de Manchester, on n'hi ha només deu. Cal recordar, a més, que els poders d'aquests consells són extremadament limitats per culpa dels abusos que les autoritats unionistes cometeren en el passat, sobretot en relació amb les polítiques d'habitatge i contractes en l'empresa pública. DUP i Sinn Féin defensen mesures gairebé oposades en matèria d'impostos, ús de diners públics, serveis socials i relacions transfrontereres. Les seues sensibilitats nacionals són diferents, tant com ho són les religioses.

Dimonis interns. Mentrestant, els maldecaps del Sinn Féin es diuen Continuity IRA i Real IRA, que han presentat candidatures pròpies amb la intenció de desbaratar el plans de reduïda dels ideals que en un origen compartien amb

Gerry Adams, el líder dels republicans. Com, per exemple, Peggy O'Hara a la circumscripció de Derry. Peggy és la mare de Patsy O'Hara, membre de l'organització armada INLA que va morir empresonat en vaga de fam l'any 1981, i diu amb to ferm que el seu fill "escopiria a la cara" dels que avui ofereixen la presidència d'un "govern bastard" als seus enemics. En general, però, els republicans han sabut controlar els rebels bastant millor que els unionistes. El DUP, de fet, els pateix a dins mateix dels seus òrgans de decisió. Ian Paisley ha vist com, just al pic de la precampanya, homes lleials al seu projecte com ara Wilson Clyde o Paul Gurvan —que havien estat ja electes el 2001 com a membres de l'Assemblea de Stormont—, perdien el lloc en votacions internes per deixar pas a militants encara més fonamentalistes, com Trevor Clark

i el reverend William McCrea, que va exclamar recentment en una reunió de partit: "He caminat darrere de massa taüts per acceptar que mai ningú del Sinn Féin puga assegurar-se al nostre govern." La força negativa que els de l'estil de McCrea generen en les properes setmanes i el seu abast oferiran una imatge precisa del lideratge de Paisley; o de la seua necessitat d'excuses per impedir, una vegada més, la constitució d'un govern autònom. "Aquesta vegada, no hi ha cap agenda secreta", ha declarat el primer ministre irlandès, Ahern, "en cas que no hi haja acord abans del dia 26 [d'aquest mes]." Irlanda del Nord tornarà a estar sota direct rule, el poder directe, tot i que en aquesta ocasió serà en bona part el de Dublín, la qual cosa indica clarament quina és la peça més difícil de fer encaixar i on volen pressionar amb major incisió els governs d'Irlanda i el Regne Unit: el DUP. Potser simplement falta un altre miracle en una terra on els miracles ocorren.

*Victorià Jiménez
Londres*

Si abans del 26 de març no es forma govern, l'Ulster serà dirigit en bona part des de Dublín